

Participarea României la reuniunea ECOFIN din aprilie

România s-a alăturat declarației inițiate de Franța, Germania, Spania, Italia și Marea Britanie pentru realizarea schimbului de informații privind acționariatul companiilor, trusturilor sau al altor entități relevante pentru administrațiile fiscale și alte instituții implicate în dosarele Panama. Tema a fost discutată vineri, la Amsterdam, în cadrul reuniunii ECOFIN la care au participat Ministrul Finanțelor Publice, Anca Dragu și secretarul de stat pe probleme de fiscalitate, Gabriel Biriș.

„Am fost primul stat care s-a alăturat inițiativei G5, aceasta reprezentând un instrument util în creșterea transparenței și combaterii evaziunii fiscale. Am considerat ca este necesară coordonarea acțiunilor tuturor administrațiilor fiscale ale statelor membre pentru analizarea și valorificarea datelor legate de tranzacțiile derulate de persoane fizice și juridice din Uniunea Europeană cu jurisdicțiile off-shore. Mecanismul de schimb automat de informații deja existent la nivel european poate fi utilizat pentru toate datele care pot proveni din analiza dosarului Panama”, a declarat Anca Dragu, Ministrul Finanțelor Publice.

Totodată, în contextul discuțiilor asupra Pactului de Stabilitate și Creștere, România a subliniat necesitatea asigurării că procesul de simplificare a regulilor furnizează echilibrul între stabilitate, predictibilitate și flexibilitate și ia în considerare nevoile statelor membre pentru angajare și creștere economică.

„Susținem inițiativa unor state membre de armonizare a perioadei prognozelor Comisiei cu cele ale statelor membre, respectiv de la 2 ani la 4 ani”, a declarat Anca Dragu. Inițiativa va fi analizată de Comisie la nivel tehnic în perioada următoare.

În cadrul întâlnirii ECOFIN, toate statele membre s-au alăturat declarației celor cinci țări. Pe agenda reuniunii s-au mai aflat teme legate Bugetul Uniunii Europene, consolidarea Uniunii Bancare, Sustenabilitatea Economică și Frauda în domeniul TVA.

Următoarea întâlnire ECOFIN va fi pe 25 mai, la Bruxelles.

Facilități pentru obținerea rapidă a actelor de identitate

În contextul măsurilor dispuse de conducerea Ministerului Afacerilor Interne pentru buna desfășurare a alegerilor locale, serviciile publice comunitare de evidență a persoanelor de la nivelul întregii țări (SPCEP) au emis, în primele trei luni ale acestui an, 565.654 documente de identitate. În total, în primul trimestru al anului 2016 au fost eliberate cu 2.899 mai multe cărți de identitate decât în aceeași perioadă a anului trecut.

De asemenea, în prima jumătate a luni aprilie a.c. au fost emise, la nivel național, 99.178 de cărți de identitate, cu 7.212 mai multe față de prima jumătate a lunii aprilie a anului 2015, scăzând astfel numărul persoanelor care nu dețin acte de identitate valabile.

Eliberarea cărților de identitate și reînnoirea celor expirate este un demers important, inclusiv în vederea exercitării dreptului la vot, sens în care structura specializată a MAI a luat măsuri de a facilita cetățenilor eliberarea actelor de identitate.

În acest sens, persoanele care din motive medicale sunt în imposibilitatea de a se deplasa pot solicita lucrătorilor serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor să vină la domiciliul lor pentru derularea procedurii necesare obținerii cărții de identitate. Sunt disponibile astfel stații mobile care permit echipelor SPCEP colectarea datelor personale ale solicitantului și fotografierea acestuia la domiciliu.

Pentru a beneficia de această facilitate, persoana care este în imposibilitatea de a se deplasa sau aparținătorii acesteia trebuie să trimită o cerere motivată către structurile de Evidența Populației.

Totodată, în ziua alegerilor locale, cărțile de identitate vor fi eliberate în regim de urgență, în interval de câteva ore de la momentul la care a fost depusă cererea.

Sursa: [Ministerul Afacerilor Interne](#)

ICCJ – Utilizarea succesivă sau concomitentă a procedurilor de combatere a discriminării reglementate de art. 20 și art. 27 din O.G. nr. 137/2000

Legislație relevantă:

O.G. nr. 137/2000, art. 20, art. 27

Prin conținutul art. 20 și art. 27 din O.G. nr. 137/2000, legiuitorul a pus la dispoziția persoanelor ce se consideră discriminate atât o procedură pe calea contenciosului administrativ cât și o procedură pe calea dreptului comun.

Fiind vorba de două proceduri distincte, exercitarea uneia dintre cele două proceduri nu are efecte asupra admisibilității celeilalte, astfel încât contestația formulată în condițiile art. 20 alin. (9) din O.G. nr. 137/2000 împotriva hotărârii CNCD nu poate fi respinsă ca inadmisibilă pentru motivul că reclamantul a formulat o acțiune în fața instanței de drept comun în temeiul art. 27 din O.G. nr. 137/2000.

Decizia nr. 5211 din 7 decembrie 2012

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel Iași – Secția contencios administrativ și fiscal reclamanta CV a formulat contestație împotriva Hotărârii nr.135 din 6.04.2011 emisă de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării și a solicitat anularea hotărârii ca nelegală și netemeinică, admiterea sesizării, constatarea situației de discriminare în raport cu alte categorii de magistrați, obligarea pârâtelor Curții de Apel Iași și Casa de Pensii Iași să înlăture starea de discriminare și să fie repusă în situația anterioară.

Prin Sentința nr.336/2011 din 10.11.2011 a Curții de Apel Iași – Secția contencios administrativ și fiscal a fost respinsă contestația ca inadmisibilă.

În motivarea soluției, instanța de fond a reținut, în privința excepției autorității de lucru judecat, că cererea reclamantei ce a format obiectul dosarului nr.440/99/2010 a Curții de Apel Iași a fost soluționată prin Decizia civilă nr.557 din 22.06.2010 și a avut ca obiect solicitarea reclamantei CV privind obligarea pârâților Curtea de Apel Iași și Tribunalul Iași la stabilirea veniturilor realizate anterior încetării

activității prin includerea tuturor drepturilor recunoscute prin hotărâri judecătorești.

Pentru că prezenta cauză are ca obiect cererea de anulare a Hotărârii nr.135 din 6.04.2011 emisă de C.N.C.D. s-a apreciat că cele două pricini au obiect, cauză și părți diferite și excepția autorității de lucru judecat este neîntemeiată.

Referitor la admisibilitatea folosirii concomitente ori succesive a ambelor căi de combatere a discriminării, stabilite în art. 20 și art. 27 din O.G. nr.137/2000, instanța de fond a arătat că art.20 alin.1, 2 și 9 din O.G. nr.137/2000 reglementează posibilitatea sesizării C.N.C.D. cu săvârșirea unor fapte discriminatorii, iar în art.27 se prevede că persoana care se consideră discriminată poate formula, în fața instanței de judecată, o cerere pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, potrivit dreptului comun.

Din interpretarea celor două texte de lege, instanța de fond a considerat că legiuitorul a pus la dispoziția persoanei interesate două proceduri distincte pentru combaterea formelor de discriminare, una care implică instanța de contencios administrativ și cealaltă care este dată în competența instanței de drept comun, însă persoana care se consideră discriminată nu poate să folosească succesiv ori concomitent ambele căi procedurale deoarece ar fi contrar principiului *electa una via non datur recursus est ad alteram*.

În consecință, s-a arătat că persoanele care consideră că le sunt aplicabile dispozițiile O.G. nr.137/2000 au posibilitatea de a opta între cele două mijloace procedurale prevăzute de art.20 și art.27 din O.G. nr.137/ 2000, însă dacă a utilizat una dintre cele două căi nu o mai pot folosi pe cealaltă și, de aceea, s-a considerat că nu este admisibilă pentru folosirea de către reclamantă a procedurii reglementate de dispozițiile art.20 din O.G. nr.137/2000 după ce a optat

pentru procedura instituită în art. 27 din același act normativ.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta CV și a solicitat admiterea recursului, casarea în tot a sentinței, admiterea contestației și constatarea situației de discriminare invocate, cu obligarea intimatelor la înlăturarea situației de discriminare și repunerea în situația anterioară acesteia.

În motivele de recurs s-a arătat că sentința este nelegală și netemeinică pentru că a fost dată cu aplicarea greșită a legii, cu îngrădirea accesului la justiție și cu încălcarea dreptului la un proces echitabil.

Recurenta a invocat că s-a adresat Curții de Apel Iași, ca instanță de contencios administrativ, în baza art.20 alin.9 din O.G. nr.137/2000 care prevede că hotărârea C.N.C.D. poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, exercitând o cale de atac împotriva hotărârii, dar instanța nici măcar nu a făcut referire la hotărârea C.N.C.D.

Instanța de fond s-a pronunțat pe excepția inadmisibilității acțiunii, dar excepția nu a fost invocată de părți, nici de instanță și nici nu a fost pusă în discuția părților, fiind admisă, deși contestația sa este prevăzută de lege și are ca temei dispozițiile art.20 alin.9 din O.G. nr.137/2000, încălcându-i recurentei dreptul de acces la justiție și dreptul la un proces echitabil.

S-a invocat faptul că prin soluția instanței de fond s-a creat o situație mai grea petentei în propria cale de atac pentru că O.G. nr.137/2000 sancționează orice formă de discriminare, iar recurenta susține că a fost discriminată în raport cu ceilalți magistrați pensionari care au stabilit pensia pe baza hotărârilor judecătorești prin care le-au fost acordate aceleași drepturi salariale.

Cu privire la motivarea sentinței pe procedura pusă la

dispoziția persoanei discriminate de a se adresa Consiliului sau instanței de drept comun, s-a apreciat că motivarea este nelegală și invocarea principiului *electa una via non datur recursus est ad alteram* este abuzivă deoarece O.G. nr.137/2000 nu interzice exercitarea în condiții de legalitate a ambelor proceduri.

Intimatele Curtea de Apel Iași și Casa de Pensii Iași au formulat întâmpinare și au solicitat respingerea recursului ca nefondat.

Soluția instanței de recurs:

Instanța de fond a fost investită cu soluționarea unei contestații împotriva Hotărârii nr.135 din 6.04.2011 emisă de Colegiul director al C.N.C.D. prin care s-a considerat că aspectele semnalate de petente nu intră sub incidența O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și clasarea dosarului.

Instanța de fond a respins contestația ca inadmisibilă pentru că s-a considerat că reclamanta a formulat acțiune conform art.27 din O.G. nr.137/2000 și art.20 alin.9 din același act normativ, însă soluția pronunțată este dată cu aplicarea greșită a legii.

Așa cum și instanța de fond a reținut, cele două proceduri instituite de O.G. nr.137/2000 sunt două proceduri distincte pentru combaterea formelor de discriminare.

Astfel, conform art.20 din O.G. nr.137/2000, persoana care se consideră discriminată poate sesiza Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării în termen de un an de la data săvârșirii faptei sau de la data la care putea să ia cunoștință de săvârșirea ei, iar Consiliul soluționează sesizarea prin hotărâre ce poate fi atacată la instanța de contencios administrativ.

În art. 27 alin. 1 din același act normativ s-a prevăzut

posibilitatea ca persoana care se consideră discriminată poate formula, în fața instanței de judecată, o cerere pentru acordarea de despăgubiri și stabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, potrivit dreptului comun.

Faptul că reclamanta a formulat acțiune, potrivit art.27 din O.G. nr.137/2000, pe care a adresat-o instanței de drept comun, nu duce la considerarea ca inadmisibilă a contestației formulate potrivit art.20 alin.9 din O.G. nr.137/2000.

Fiind două proceduri distincte, partea care se consideră discriminată poate utiliza cele două proceduri, proceduri care sunt distincte, iar competența de soluționare aparține fie instanței de contencios administrativ, fie instanței de drept comun.

În condițiile în care chiar art.20 alin.9 din O.G. nr.137/2000 prevede că hotărârile Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării prin care se soluționează sesizările persoanelor care se consideră discriminate pot fi atacate la instanța de contencios administrativ, nu poate fi respinsă ca inadmisibilă o contestație formulată împotriva unei asemenea hotărâri.

De aceea, pentru că instanța de fond a soluționat cauza pe baza unei excepții, în baza art.312 alin.5 Cod procedura civilă raportat la art.20 alin.3 din Legea nr.554/2004 va fi admis recursul, va fi casată sentința și trimisă cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.

Criticile din motivele de recurs ce vizează faptul că instanța de fond a soluționat cauza pe baza unei excepții ce nu a fost pusă în discuția părților se constată că sunt nefondate deoarece în Încheierea din 27.10.2011 a Curții de Apel Iași – Secția contencios administrativ și fiscal au fost consemnate susținerile părților cu privire la această excepție.

Criticile din recurs referitoare la fondul contestației împotriva hotărârii atacate nu au fost analizate, pentru că

soluția instanței de fond nu a vizat aceste aspecte, urmând a fi avute în vedere la rejudecare.

ICCJ – Act administrativ emis în temeiul art. 131² alin. (3) și (4) din Legea nr.8/1996. Stabilirea naturii juridice

Legislație relevantă:

Legea nr. 8/1996, art. 131² alin. (3) și (4)

Legea nr. 554/2004, art. 2 alin. (1) lit. c)

Actul emis de ORDA în vederea convocării părților în procedura arbitrală potrivit art.131² alin.(4) din Legea nr.8/1996 nu are caracterul juridic al unui act administrativ în sensul art. 2 alin.(1) lit.c) din Legea nr.554/2004. În succesiunea operațiunilor prin care se realizează negocierea metodologiilor la care se referă art.130, 131, 131¹ și 131² din Legea nr.8/1996, actul care produce efecte juridice îl reprezintă metodologiile negociate, iar activitățile anterioare, premergătoare au valoarea juridică a unor operațiuni administrative sau simple operațiuni materiale care pregătesc, însoțesc adoptarea actului producător de efecte juridice.

Decizia nr. 59 din 10 ianuarie 2013

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel București, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, reclamantele S.C. A. TV G. SA – A., S.C. P. TV SA – P. Tv, S.C. SBS B.M. SRL – P. Tv și Asociația Română de Comunicații Audiovizuale au solicitat, în contradictoriu cu pârâțul Oficiul Român pentru Drepturile de Autor (ORDA), suspendarea executării Deciziei nr.4572 din 17.05.2012, act administrativ prin care s-a dispus declanșarea procedurii arbitrale prevăzute la art.131² din Legea nr.8/1996, formându-se dosarul de arbitraj nr.x/2012, până la pronunțarea instanței de fond cu privire la cererea de anulare a acestei decizii.

În motivarea acțiunii, reclamantele au arătat că includerea în procedura de arbitraj a unui organism de gestiune colectivă, respectiv UNART, care nu a făcut parte din comisia de negociere instituită prin Decizia ORDA nr.211/2011, decizie care trebuia avută în vedere ca bază de deschidere a dosarului de arbitraj în cauză, este contrară dispozițiilor art.131-131² din Legea nr.8/1996.

Astfel, apariția în arbitraj a unor părți noi, care nu au fost incluse în comisia de negociere, contravine atât legii cât și sensului procedurii de arbitraj, în forma prevăzută de Legea nr.8/1996, care se produce între părțile inițiale și nu între părți care apar ulterior încheierii procedurii de negociere care nu s-a finalizat cu o metodologie.

În concluzie, reclamantele au susținut că sunt îndeplinite condițiile art.14 din Legea nr.554/2004 pentru suspendarea Deciziei ORDA nr.4572 din 17.05.2012, până la pronunțarea instanței de fond asupra legalității acesteia, prin aceea că există un caz bine justificat, fiind constatate împrejurări legate de starea de fapt și de drept, care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ, și o pagubă iminentă, având în vedere că în cazul în care, ulterior, va fi anulată decizia atacată, întreaga procedură de arbitraj va rămâne fără obiect, iar

onorariul plătit arbitrilor nu va putea fi recuperat.

Prin întâmpinare, pârâtul Oficiul Român pentru Drepturile de Autor a solicitat respingerea acțiunii, ca neîntemeiată, arătând că adresa ORDA din 17.02.2012, în mod greșit numită „Decizia ORDA” de către reclamante, este o adresă de convocare a părților implicate în procedura arbitrală emisă de ORDA, în temeiul art.131² alin.(4) din Legea nr. 8/1996.

Totodată, așa – zisa apariție în arbitraj a unor părți noi care nu au fost incluse în comisia de negociere, urmează a fi analizată de arbitrii care alcătuiesc completul investit cu soluționarea cauzei, la momentul la care cele două organisme de gestiune colectivă vor depune cereri de intervenție în arbitraj, la primul termen al arbitrajului.

Referitor la prevenirea unei pagube iminente, în opinia sa, nu pot fi reținute argumentele privind plata onorariilor arbitrale în raport cu jurisprudența în materie, potrivit cu care nerecuperarea acestora reprezintă un risc asumat, iar, pe de altă parte, onorariul nu este determinat de actul atacat.

În speță, s-a formulat cerere de intervenție în interes propriu de către Uniunea Producătorilor de Fonograme din România, prin care s-a solicitat respingerea acțiunii, ca neîntemeiată, arătând că respectiva „decizie” nu reprezintă un act administrativ în sensul dispozițiilor art.2 din Legea nr.554/2004, ci o invitație a părților implicate în negocierea Metodologiei pentru a fi desemnați arbitrii prin tragere la sorți și că nu există o decizie ORDA prin care să se dispună „inclusiunea celor două organisme în procedura arbitrajului” iar prezența lor este permisă tocmai prin prisma calității lor de organisme de gestiune colectivă ce reprezintă drepturile titularilor față de care reclamantele în cauză au obligația achitării unor remunerații, daunele invocate fiind astfel nejustificate.

Curtea de apel a calificat cererea de intervenție în interes

propriu ca fiind o cerere de intervenție în interesul părâtului Oficiul Român pentru Drepturile de Autor, dispunând încuviințarea în principiu a acesteia, în temeiul art. 49 alin.(3) din C.proc.civ.

Curtea de Apel București, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin sentința nr.4009 din 14 iunie 2012, a admis acțiunea formulată de reclamante și, în consecință, a dispus suspendarea executării Deciziei ORDA nr.4572 din 17.05.2012 până la pronunțarea instanței de fond asupra acțiunii de anulare a acesteia.

Totodată, a respins cererea de intervenție accesorie formulată de intervenienta Uniunea Producătorilor de Fonograme din România.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut următoarele:

Prin Decizia nr.4572 din 17.05.2012, emisă de Oficiul Român pentru Drepturile de Autor, au fost convocate în vederea desemnării, prin tragere la sorți, a arbitrilor, părțile Comisiei pentru negocierea Metodologiei privind remunerația datorată artiștilor interpreți sau executanți și producătorilor de fonograme pentru radiodifuzarea de către organismele de televiziune a fonogramelor de comerț sau a reproducerilor acestora, prin gestiune colectivă, Comisie constituită prin Decizia ORDA nr.211 din 07.06.2011, precum și Asociația Română pentru Artiști Interpreți sau Executanți (ARAIEX) și Uniunea Națională a Artiștilor din România (UNART).

Emiterea deciziei atacate s-a realizat în temeiul art. 131² alin.(4) din Legea nr.8/1996, cu modificările și completările ulterioare, ca urmare a cererii înregistrate la ORDA sub nr. RGII/4572 din 15.05.2012 prin care Uniunea Producătorilor de Fonograme din România (UPFR) solicita inițierea procedurilor de arbitraj pentru stabilirea formei finale a Metodologiei,

iar împotriva acestei decizii reclamantele au formulat plângere prealabilă, prin care au solicitat revocarea acesteia

Prima instanță a reținut că actul a cărui suspendare se solicită este un act administrativ în accepțiunea art.2 alin.(1) lit.c) din Legea nr.554/2004, întrucât este un act unilateral, emis de o autoritate publică, în vederea executării în concret a legii, care dă naștere unor raporturi juridice reprezentate de inițierea procedurii de arbitraj pentru stabilirea formei finale a Metodologiei, în condițiile art. 131² alin. (3) și urm. din Legea nr.8/1996.

Cu privire la existența unui caz bine justificat, prima instanță a reținut că reclamantele au furnizat argumente juridice aparent valabile, de natură să pună sub semnul întrebării prezumția de legalitate a actului administrativ contestat.

Astfel, procedura de stabilire a Metodologiei a fost declanșată prin Decizia ORDA nr.211 din 07.06.2011, iar potrivit art.131 și urm. din Legea nr.8/1996, această decizie nu constituie doar baza primei etape de elaborare a Metodologiei, ci stă la baza întregii proceduri de adoptare a acesteia.

Cum părțile participante în prima etapă sunt cele menționate în Decizia ORDA nr.211 din 07.06.2011, convocarea realizată de ORDA în vederea desemnării prin tragere la sorți a arbitrilor, adresată și organismelor de gestiune colectivă ARAIEX și UNART, care nu fac parte din Comisia de negociere a Metodologiei, este de natură să creeze o îndoială serioasă sub aspectul respectării cadrului legal în care urmează a se desfășura cea de-a doua etapă de elaborare a Metodologiei, respectiv etapa arbitrajului.

Referitor la îndeplinirea condiției privind paguba iminentă, prima instanță a reținut că și aceasta este îndeplinită, în considerarea cheltuielilor ocazionate de procedura

arbitrajului ce se impune a fi suportate de părți și care nu vor fi recuperate în ipoteza în care hotărârea arbitrală va fi anulată, ca o consecință a constatării nulității actului de inițiere a procedurii de arbitraj reprezentat de Decizia nr. 4572 din 17.05.2012.

Împotriva acestei soluții a formulat recurs autoritatea pârâtă Oficiul Român pentru Drepturile de Autor (ORDA) care a invocat în mod generic dispozițiile art.304 C.proc.civ., susținând critici care se subsumează motivelor de recurs prevăzute la pct.8 și, respectiv, pct.9 din textul invocat.

Astfel, autoritatea pârâtă a susținut că soluția instanței de fond este nelegală și netemeinică, fiind adoptată ca urmare a interpretării greșite a actului dedus judecății, actul cu nr. RG II/4572 din 17.12.2012 nefiind un act administrativ, ci o adresă prin care s-a realizat convocarea părților în procedura arbitrală potrivit art.131² alin.(4) din Legea nr.8/1996 (art.304 pct.8 C.proc.civ.).

De asemenea, a mai susținut autoritatea pârâtă că instanța de fond a pronunțat soluția atacată cu interpretarea greșită a dispozițiilor legale incidente, reținând existența unui caz bine justificat și a iminenței producerii unei pagube.

În concluzie, autoritatea pârâtă a solicitat admiterea recursului și respingerea cererii de suspendare pentru motivele invocate.

Uniunea Producătorilor de Fonograme din România (UPFR) a depus concluzii scrise prin care a răspuns criticilor recursului, susținând că soluția instanței de fond este legală și temeinică.

Intimata-intervenientă Uniunea Producătorilor de Fonograme din România a susținut că instanța de fond a reținut în mod corect că actul a cărui suspendare a dispus-o este un veritabil act administrativ care prejudiciază drepturile și interesele

legitime ale reclamantelor.

De asemenea, a mai susținut că instanța de fond a reținut în mod legal că sunt îndeplinite cumulativ cerințele art.14 din Legea nr.554/2004, ceea ce impunea suspendarea actului administrativ.

Recursul este întemeiat pentru considerentele care vor fi prezentate în continuare.

În cauză este necontestat că obiectul cererii de suspendare îl formează Adresa nr. RGII/4572 din 15.05.2012, comunicată de ORDA părților din dosarul de arbitraj nr.x/2012, între care și intimatele-reclamante, care avea ca obiect stabilirea formei finale a Metodologiei privind remunerația datorată artiștilor interpreți sau executanți și producătorilor de fonograme pentru radiodifuzarea de către organismele de televiziune a fonogramelor din comerț sau a reproducerilor acestora, prin gestiune colectivă obligatorie, la solicitarea UPFR, în conformitate cu prevederile art.131² alin.3 lit.b) din Legea nr.8/1996 privind drepturile de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare.

Convocarea s-a făcut pentru data de 18.05.2012, ora 14.00, la sediul ORDA, în vederea desemnării, prin tragere la sorți, a 5 arbitri titulari care urmau să constituie completul de arbitraj și a 3 arbitri de rezervă.

Instanța de fond, așa cum s-a arătat la pct.1 al acestor considerente, a calificat acest act, denumit de părțile reclamante ca fiind Decizia nr.457/2012, ca fiind un act administrativ producător de efecte juridice care vatămă drepturile și interesele legitime.

Autoritatea recurentă a susținut în criticile sale, în primul rând, că actul dedus judecății nu are valoarea juridică a unui act administrativ, în sensul Legii nr.554/2004.

Într-adevăr, actul dedus judecății a fost emis în temeiul

art.131² alin.(3) și (4) din Legea nr.8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, potrivit cărora: „(3) Oficiul Român pentru Drepturile de Autor poate fi solicitat pentru inițierea procedurii de arbitraj efectuate de către arbitri în următoarele situații: a) entitățile care alcătuiesc o parte ce urmează să participe la negociere nu au putut conveni asupra punctului de vedere comun ce trebuie prezentat celeilalte părți; b) cele două părți aflate în negociere nu au putut conveni o formă unică a metodologiei în termenul prevăzut la alin.1; c) organismele de gestiune colectivă nu au putut conveni încheierea unui protocol de repartizare as remunerațiilor și de stabilire a comisionului datorat collectorului unic. (4) ORDA, în termen de 5 zile de la solicitarea arbitrajului, convoacă părțile în vederea desemnării, prin tragere la sorți, a 5 arbitri titulari care vor constitui completul de arbitraj și 3 arbitri de rezervă. Aceștia din urmă îi vor înlocui în ordinea tragerii la sorți pe arbitrii titulari indisponibili. Desemnarea arbitrilor prin tragere la sorți se face și în cazul absenței părților convocate”.

Potrivit art.2 alin.(1) lit.c) din Legea nr.554/2004 – Legea contenciosului administrativ, actul administrativ este actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice.

Or, în cauză, este evident că efectele juridice urmau să fie produse de Metodologia care trebuia să fie adoptată într-o formă unică, în urma arbitrajului la care au apelat părțile.

Astfel, instanța de recurs reține că, în succesiunea operațiunilor prin care se realizează negocierea metodologiilor la care se referă art.130, 131, 131¹ și 131² din Legea nr.8/1996, actul care produce efecte juridice îl

reprezintă metodologiile negociate, iar activitățile anterioare/ premergătoare au valoarea juridică a unor operațiuni administrative sau simple operațiuni materiale care pregătesc/ însoțesc adoptarea actului producător de efecte juridice.

Astfel fiind, Actul nr. RGII/4572 din 15.05.2012 are valoarea unei operațiuni administrative premergătoare adoptării actului producător de efecte juridice, ceea ce face să poată fi cenzurat de instanța de contencios, potrivit art.18 alin.(2) din Legea nr.554/2004, doar odată cu actul producător de efecte juridice.

În concluzie, acest motiv de recurs este întemeiat, recursul fiind admis cu consecința desființării sentinței pronunțate și respingerea cererii de suspendare ca inadmisibilă.

Totodată, a fost admisă cererea de intervenție pe care U.P.F.R. a formulat-o, calificată de instanța de fond ca fiind în favoarea ORDA.

ICCJ –Principiul contradictorialității în procedura administrării probelor. Încălcare. Consecințe

Convenția Europeană a Drepturilor, art. 6

Codul de procedură civilă, art. 261 pct. 5

Pentru asigurarea respectării exigențelor impuse de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor, nicio măsură nu poate fi dispusă de instanță fără a fi fundamentată pe mijloace de probă administrate în cursul judecății și care au făcut obiectul unei dezbateri contradictorii, în care fiecare parte a avut posibilitatea să-și exprime punctul de vedere cu privire la fiecare probă admisă de către instanță.

Din această perspectivă, înlăturarea tuturor cererilor de probatorii ale unei părți, fără a motiva propriu-zis, cu claritate și relevanță, măsura astfel dispusă, în special pentru a demonstra că nu este încălcat dreptul la un proces echitabil, face ca hotărârea astfel pronunțată să fie nelegală, impunându-se – pentru respectarea principiilor ce guvernează desfășurarea procesului civil, inclusiv din perspectiva asigurării dreptului părților la dublul grad de jurisdicție – soluția casării cu trimitere.

Decizia nr. 413 din 29 ianuarie 2013

Notă: Instanța a avut în vedere dispozițiile Codului de procedură civilă din 1865, în forma actualizată, aflat în vigoare la data introducerii acțiunii.

1. Circumstanțele cauzei. Cadrul procesual

Prin acțiunea formulată, reclamanta S.C. MM SRL a solicitat desființarea deciziei nr.14.324/ 08.07.2010 a Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, Agenția de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit, prin care s-a soluționat contestația formulată de petentă (fosta S.C. S S.R.L.) și suspendarea executării actului administrativ fiscal atacat.

În motivarea cererii sale, reclamanta a arătat că intimata a stabilit în sarcina sa un debit de 4.832.592,72 lei, prin procesul-verbal de constatare din data de 11.05.2010, la sesizarea Oficiului pentru Luptă Antifraudă (OLAF), dar nu este de acord cu constatările și aspectele reținute de OLAF.

Petenta a mai invocat faptul că aceiași funcționari care le-au dat avizele pentru derularea contractului au fost cei care îi fac răspunzători în situația în care sesizarea OLAF ar fi întemeiată, precum și faptul că a respectat cu rigurozitate toate procedurile pentru achizițiile de utilaje necesare re tehnologizării și modernizării.

Prin întâmpinare, intimata a arătat că emiterea procesului verbal de constatare nr. 9226/12.05.2010 s-a făcut de către APDRP, urmare a încălcării dispozițiilor din contractul de finanțare și implicit nerespectării prevederilor din Ghidul Solicitantului, Măsura 1.1. – îmbunătățirea prelucrării și marketingului produselor agricole și piscicole, prevederi avute în vedere de beneficiar și impuse acestuia încă de la întocmirea cererii de finanțare și a documentelor aferente acesteia în vederea semnării contractului de finanțare menționat.

2.Soluția instanței de fond

Prin Sentința civilă nr. 1199 din 28 februarie 2011, Curtea de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a respins cererea formulată de reclamanta S.C. MM SRL, prin administrator judiciar RA S.P.R.L., în contradictoriu cu pârâta Agenția de Plăți Pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit, ca nefondată.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut, sub aspectul cererii de suspendare a executării, că aceasta este inadmisibilă, în condițiile neachitării cauțiunii fixate, conform art. 215 alin.2 Cod procedură fiscală; cauțiunea a fost fixată spre minim, ținând cont de situația de insolvență a petentei, cu toate că suma contestată este foarte mare și, cu toate acestea, cauțiunea nu s-a achitat.

Pe fondul cererii, instanța a constatat că petenta a primit finanțare nerambursabilă din partea intimitei în baza contractului nr. C 1.1214173400038/ 07.03.2005 (75% din partea

CEE, iar 25% din partea statului), ambele componente fiind gestionate de MFP conform O.U.G. nr. 63/1999, că banii erau acordați pentru *Proiectul Retehnologizarea și modernizarea abatorului și procesare carne din localitatea M, jud. S*, iar OLAF a sesizat nerespectarea clauzelor contractului de finanțare și a recomandat recuperarea integrală a fondurilor comunitare acordate, procedura de recuperare fiind demarată de intimată conform O.G. nr. 79/2003, privind controlul și recuperarea fondurilor comunitare, emițându-se actele contestate de petentă. S-a reținut că au existat indicii de fraudă cu privire la procedura de achiziție a echipamentelor abatorului din Germania.

Instanța de fond a reținut că din cuprinsul procesului-verbal de constatare atacat de petentă a rezultat clar că OLAF a recomandat inițierea procedurii de recuperare a fondurilor, indiferent de rezultatul anchetei DNA, fiind suspiciuni de nereguli grave, respectiv prezentarea unor documente false în cadrul unei proceduri de selecție de oferte.

Curtea a apreciat că standardul impus de H.G. nr.1306/2007 este foarte înalt, fiind suficiente nereguli ce constituie "suspiciuni de fraudă", or în cauză nimeni nu poate să conteste faptul că OLAF și Biroul Vamal din Munchen au avansat indicii de nereguli și suspiciuni de fraudă la achiziție. Aceasta apare cu evidență, întrucât Biroul Vamal din Munchen a arătat că firma H este birou de arhitectură și nu se ocupă cu comercializarea mașinilor.

S-a mai reținut în considerentele hotărârii atacate că, atâta timp cât au apărut suspiciuni de fraudă, iar art. 5 din H.G. nr.1306/ 2007 permite recuperarea creanțelor bugetare rezultate din nereguli care constituie în același timp și suspiciuni de fraudă, se consideră că intimata a procedat legal.

S-a apreciat de către instanță că H.G. nr.1306/2007 nu impune existența unei hotărâri judecătorești de condamnare sau a

unor rechizitorii ale DNA, fiind suficiente suspiciunile de fraudă, constatate de autoritățile cu competențe în gestionarea fondurilor comunitare.

Deși petenta a solicitat proba cu expertiză, Curtea de apel a apreciat că această probă este nerelevantă, în raport de adresele OLAF (reluată în procesul-verbal), prin care s-a reținut că petenta ar fi comis infracțiuni în conformitate cu legislația națională, OLAF comunicând toate informațiile către DNA pentru a lua în considerare deschiderea unei anchete penale, recomandând și demararea procedurii administrative de recuperare a tuturor fondurilor decontate în cadrul acestui proiect, indiferent de rezultatul anchetei DNA, întrucât consideră că există dovezi suficiente că s-a produs o neregulă gravă, respectiv prezentarea de documente false în cadrul unei proceduri de selecție de oferte.

3. Motivele de recurs înfățișate de recurenta-reclamantă

Împotriva acestei hotărâri, în termen legal, a declarat recurs reclamanta S.C. MM SRL, prin administrator judiciar RA S.P.R.L. Sibiu, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Invocând ca temei legal al căii de atac exercitate motivele de nelegalitate prevăzute de art. 304 pct.5, 8 și 9 precum și dispozițiile art. 304¹ Cod procedură civilă, recurenta-reclamantă a solicitat, în principal, urmare admiterii recursului declarat, casarea hotărârii primei instanțe și trimiterea cauzei spre rejudecare în fond, pentru suplimentarea materialului probator cu înscrisuri și expertize, probe respinse de instanța de fond, conform art. 304 pct.5.

În subsidiar, recurenta-reclamantă, a solicitat potrivit art.304 pct.8 și 9 Cod procedură civilă, admiterea recursului, modificarea în tot a sentinței și admiterea contestației în sensul solicitat, al anulării deciziei nr.

14.324/8.07.2010 și a Procesului verbal nr.9226/ 12.05.2010, cu consecința exonerării sale de la plata sumei de 4.832.592,72 lei.

Prin motivele de recurs dezvoltate, în esență, au fost înfățișate următoarele critici față de hotărârea primei instanțe:

-hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea formelor de procedură prevăzute sub sancțiunea nulității, de art.105 Cod procedură civilă, sens în care se atacă ca nelegală și încheierea de ședință din 11 februarie 2011 prin care au fost respinse probele solicitate, respectiv înscrisuri, expertiză contabilă și proba cu expertiza grafologică, instanța fiind, în aprecierea recurentei, total lipsită de rol activ, ceea ce a condus la pronunțarea unei soluții nelegale;

– în cadrul probei cu înscrisuri, a fost nesocotită cererea de depunere la dosar a întregii documentații ce a stat la baza proiectului SAPARD, cu atât mai mult cu cât a fost contestată traducerea documentelor și a fost respinsă și cererea de desemnare a unui traducător autorizat, conform art. 141 Cod procedură civilă;

-în lipsa probelor a căror administrare nu a fost încuviințată, instanța de fond a pronunțat hotărârea fără a fi cercetat fondul cauzei;

-pe fondul cererii de anulare a actelor administrative atacate, instanța a făcut o greșită aplicare și interpretare a prevederilor legale incidente, cu referire specială la art.2 pct.2 din HG nr 1306/2007, apreciind eronat că dreptul de ascultare al petentei este asigurat prin accesul la justiție, deși principiul consacrat de Codul de procedură fiscală și transpus inclusiv în normele de aplicare a Ordonanței Guvernului nr.79/2003 este acela al convocării și ascultării persoanei

controlate;

-nu s-a avut în vedere că procesul verbal nr. 9226/12.05.2010 a fost încheiat cu încălcarea prevederilor art.2 lit.g) din O.G. nr.79/2003, acordându-se valoare absolută recomandărilor OLAF, în lipsa unei evaluări complete, cuprinsă într-un raport final de control;

-dispunând recuperarea integrală a fondurilor, a fost încălcat principiul proporționalității sancțiunilor administrative, statuat în legislația comunitară care obligă autoritățile competente să aplice sancțiuni proporționale cu gravitatea greșelilor, a neregulilor sau a fraudei;

- nu s-a avut în vedere împrejurarea că în conținutul procesului verbal de constatare nu a fost indicat temeiul de drept care justifică măsura stabilirii în sarcina Beneficiarului a obligației de a suporta sumele, deși o atare mențiune era obligatorie;

- nu au fost arătate și redată prin actele de control nici contextul în care s-au produs neregulile și nici măcar nu s-a arătat care sunt respectivele nereguli;

-instanța de fond nu a analizat nici modalitatea de derulare a procedurii de selecție, apreciind ca pertinentă simpla declarație a unui ofertant necâștigător al licitației.

4.Procedura de soluționare a recursului

Intimata Agenția de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit (APDRP) a formulat întâmpinare la motivele de recurs ale recurente-reclamante, solicitând, în esență, respingerea recursului declarat ca nefondat și menținerea ca temeinică și legală a hotărârii atacate.

În contextul unei detaliate prezentări a situației

generale, intimata-pârâtă a arătat că nerespectarea clauzelor contractului de finanțare nr. C1.1214173400038/7.03.2005 de către recurenta-reclamantă a fost semnalată de către Oficiul European de Luptă Antifraudă (OLAF), instituție care a și recomandat recuperarea integrală a fondurilor comunitare acordate în cadrul acestui contract.

În fine, s-a mai arătat că motivele de recurs sunt neîntemeiate, instanța de fond în mod corect a respins probele solicitate ca nefiind utile și pertinente în soluționarea cauzei, după cum a realizat și o corectă interpretare și aplicare a prevederilor legale incidente.

În cursul soluționării recursului, în condițiile art.305 teza a II-a Cod procedură civilă au fost depuse la dosar de către recurenta-reclamantă înscrisuri, respectiv corespondențe purtate între DLAF și Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale, rezoluția din 8 februarie 2012 de neîncepere a urmăririi penale față de numitul FN sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art.18¹ alin.1, 3 din Legea nr.78/2000 și alte acte apreciate ca relevante.

La data de 27 noiembrie 2012 intimata-pârâtă a depus la dosar Raportul final întocmit de OLAF (filele 101-329 dosar recurs), comunicat și părții recurente.

5.Soluția și considerentele Înaltei Curți

Examinând sentința atacată prin prisma criticilor ce i-au fost aduse, față de actele și lucrările dosarului, dar și prin prisma apărărilor și a probelor administrate în etapa soluționării recursului, Înalta Curte reține că recursul de față este întemeiat în sensul și pentru considerentele în continuare arătate.

Instanța de fond a fost investită cu acțiunea recurente-reclamante prin care aceasta a solicitat desființarea

deciziei nr.14324/ 8.07.2010 emisă de autoritatea intimată și exonerarea de la plata sumei de 4.832.592,72 lei stabilită în sarcina sa prin procesul verbal de constatare din 11 mai 2010, la sesizarea OLAF.

Prin sentința atacată a fost respinsă ca nefondată acțiunea reclamantei, judecătorul fondului apreciind că actele atacate au fost legal emise întrucât, indiferent de rezultatul anchetei DNA, suspiciunile unor nereguli grave au fost demonstrate.

Totodată, prin sentința atacată, s-a considerat că probele solicitate de reclamantă, cu referire specială la expertizele de specialitate, sunt nerelevante față de suspiciunile de fraudă constatate de autoritățile cu competențe în gestionarea fondurilor comunitare.

Înalta Curte reține temeinicia criticilor recurente strict din perspectiva art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului vizând respectarea exigențelor impuse de principiul contradictorialității și în considerarea probelor noi administrate în etapa recursului, probe pe care recurenta-reclamantă nu a avut, în mod obiectiv, posibilitatea de a le combate în orice mod.

Or, exigența fundamentală a contradictorialității impune ca nicio măsură să nu fie dispusă de instanță fără a fi fundamentată pe mijloace de probă administrate în cursul judecății și care au făcut obiectul unei dezbateri contradictorii, fiecare parte având posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere cu privire la fiecare probă admisă de către instanță.

Din această perspectivă Înalta Curte reține, pe de o parte, că prima instanță, cu nesocotirea prevederilor art.261 pct.5 Cod procedură civilă a înlăturat toate cererile de probatorii ale reclamantei-recurente, fără a motiva propriu-zis, cu claritate și relevanță măsura astfel dispusă, în special

pentru a demonstra că nu este încălcat dreptul la un proces echitabil.

Pe de altă parte, în respectarea aceluiași principiu, Înalta Curte, în temeiul art.312 alin.3 teza a II-a Cod procedură civilă a apreciat că se impune casarea hotărârii cu trimiterea cauzei spre rejudecare în vederea luării în considerare a probelor noi administrate de pârâta intimată în recurs și pe care recurenta, în mod efectiv nu a avut posibilitatea de a le combate eventual, și/sau de a-și formula un punct de vedere în apărare.

Așa fiind, casarea cu trimitere corespunde unei nevoi reale de a se respecta principiile ce guvernează desfășurarea procesului civil, cu referire directă la principiul contradictorialității și totodată este impusă de necesitatea aplicării efective, iar nu doar formale, a dreptului părților la dublul grad de jurisdicție.

Instanța de rejudecare este datoră să pună în discuția părților și probele noi administrate, statuând motivat și argumentat asupra oricăror cereri de suplimentare a probatoriului raportat desigur la utilitatea și relevanța acestora și să analizeze și celelalte motive de recurs ale recurente, ce vizează fondul cauzei, ca apărări de fond.

**ICCJ – Prestații sociale
acordate în temeiul Legii nr.**

448/2006

Legislație relevantă:

Legea nr. 488/2006, art. 58 alin. (13)

Constituția României, art. 1 alin. (4)

Potrivit dispozițiilor art. 58 alin. (13) din Legea nr. 488/2006, „cuantumul drepturilor se actualizează anual cu indicele creșterii prețului de consum, prin hotărâre a Guvernului”.

Singurul în măsură să aprecieze oportunitatea, necesitatea și posibilitatea concretă de realizare a indexării prevăzute de aceste dispoziții legale este Guvernul României, doar acesta putând decide asupra măsurii cu luarea în considerare a tuturor aspectelor de ordin bugetar precum și a altor elemente ce țin de impactul crizei economice sau de angajamentele asumate de România față de instituțiile financiare internaționale.

Prin urmare, este greșit a considera că instanța de judecată poate aprecia în locul Guvernului acordarea acestei indexări, o astfel de interpretare conducând implicit la eludarea întregii proceduri prealabile de avizare a proiectului hotărârii de Guvern supusă aprobării și, mai ales, la o depășire a atribuțiilor puterii judecătorești, cu încălcarea principiului separației puterilor în stat consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituția României.

Decizia nr. 551 din 5 februarie 2013

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, reclamanții D.V. și D.C. au chemat în judecată pe pârâții Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale, Guvernul României și Direcția de Muncă și Protecție Socială a

Municipiului București (actuala Agenție pentru Plăți și Inspecție Socială a Municipiului București), solicitând obligarea acestora la adoptarea hotărârii de guvern și a actelor normative subsecvente pentru actualizarea și indexarea cuantumului prestațiilor sociale plătite conform Legii nr. 448/2006.

În fapt, reclamanții au arătat că au gradul de handicap accentuat, în conformitate cu certificatele de încadrare în grad de handicap nr. xx5 din 01.03.2011 și nr. xx2 din 01.03.2011 emise de Comisia de evaluare a persoanelor cu handicap pentru adulți, veniturile lor fiind de 234 lei, fiecare.

Prin mai multe adrese, ultima datată 25.05.2011, au solicitat acordarea indemnizației pentru persoane cu handicap în cuantum actualizat cu indicele creșterii prețurilor de consum.

În răspunsurile primite s-a precizat că prin adresa MMFPS din 05.03.2010 s-a comunicat faptul că „în bugetul de stat pe anul 2010 ... sumele prevăzute în bugetul MMFPS pentru acordarea prestațiilor sociale au fost fundamentate pe baza prestațiilor sociale acordate în anul 2009”.

În drept reclamanții au invocat dispozițiile art. 58 alin. (4) și 13 din Legea nr. 448/2006, conform cărora cuantumul prestațiilor sociale va fi actualizat anual, cu indicele prețurilor de consum:

Pârâțul Guvernul României a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepția inadmisibilității acțiunii pentru neîndeplinirea procedurii prealabile și excepția netimbrării acțiunii, pe fond solicitând respingerea acțiunii, ca neîntemeiată.

Pârâțul Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale a formulat întâmpinare prin care a invocat excepția inadmisibilității acțiunii pentru lipsa procedurii prealabile și excepția lipsei calității procesuale pasive.

De asemenea, pârâta Agenția de Plăți și Inspecție Socială a Municipiului București-API SMB (fosta Direcție de Muncă și Protecție Socială a Municipiului București) a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive.

Prin sentința civilă nr. 2384 din 3 aprilie 2012, Curtea de Apel București, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a respins excepțiile netimbrării și inadmisibilității ca neîntemeiate.

A admis excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâților Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale și Direcția de Muncă și Protecție Socială a Municipiului București (actuala Agenție de Plăți și Inspecție Socială a Municipiului București).

A respins acțiunea formulată împotriva acestor pârâți în consecință.

A admis în parte acțiunea formulată de reclamantii D.V. și D.C., în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României.

A obligat pârâțul Guvernul României la adoptarea hotărârii în aplicarea dispozițiilor art. 58 alin. (13) din Legea nr. 448/2006.

A anulat cererea având ca obiect obligarea la adoptarea „actelor normative subsecvente”.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut următoarele:

Excepția netimbrării este neîntemeiată, deoarece reclamantii au fost citați pentru termenul din 07.02.2012 cu obligația achitării taxei judiciare de timbru în cuantum de 4 lei și a timbrului judiciar de 0,3 lei, obligația fiind îndeplinită, iar la data de 05.02.2012, reclamantii au depus la dosar chitanța de plată a taxei judiciare de timbru, precum și

timbrul judiciar.

Excepția inadmisibilității nu este întemeiată, deoarece dispozițiile art. 7 din Legea nr. 554/2004 sunt aplicabile în cazul actului administrativ tipic, având ca scop exercitarea dreptului la revocarea acestuia de către autoritatea publică emitentă sau cea ierarhic superioară, nu și în cazul refuzului nejustificat, iar din actele depuse rezultă că ambii reclamanți s-au adresat cu cereri Guvernului României în perioada 2009-2011, cereri remise spre analiză Autorității Naționale pentru Persoanele cu Handicap (ANPH), Direcției Generale pentru Protecția Persoanelor cu Handicap (DGPPH), Direcției de Muncă și Protecție Socială a Municipiului București (DMPS Mun. București) și Direcției Generale de Asistență Socială (DGAS).

În ceea ce privește excepțiile lipsei calității procesuale pasive a Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale și a Agenției de Plăți și Inspecție Socială a Municipiului București (fosta DMPS Mun. București), prima instanță le-a apreciat întemeiate, având în vedere obiectul acțiunii – obligarea la emiterea Hotărârii de Guvern – subiectul de drept pasiv al raportului juridic dedus judecății fiind Guvernul României.

Pe fondul acțiunii, instanța de fond a reținut că, față de dispozițiile art. 58 alin. (13) din Legea nr. 448/2006 invocate de reclamanți, potrivit cărora „Cuantumul drepturilor se actualizează anual cu indicele creșterii prețurilor de consum, prin hotărâre a Guvernului”, nu rezultă că legiuitorul a lăsat la aprecierea Guvernului oportunitatea emiterii unei hotărâri pentru actualizarea cuantumului drepturilor.

În acest sens a apreciat prima instanță că legiuitorul a instituit în sarcina Guvernului obligația actualizării anuale a cuantumului drepturilor, astfel încât acest capăt de cerere este întemeiat.

În ce privește cererea de obligare la emiterea actelor normative subsecvente, instanța a constatat că obiectul nu este individualizat, neîndeplinind condițiile formale reglementate de art. 112 C.pr.civ.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâtul Guvernul României, criticând sentința pentru nelegalitate și netemeinicie, pentru următoarele motive:

Instanța de fond nu a analizat și nu a apreciat corect înscrisurile depuse la dosar și nici situația de fapt și de drept, pronunțând o hotărâre cu depășirea atribuțiilor puterii judecătorești și cu încălcarea principiului separației puterilor în stat consacrat de prevederile art. 1 alin. (4) din Constituția României.

Arată recurentul că din punctul de vedere al principiului de acordare al drepturilor pentru persoane cu handicap, quantumul aferent acestor drepturi se acordă din bugetul de stat, fără ca persoana să vireze o contribuție specială către acest buget. Așadar, arată recurentul Guvernul României aceste drepturi nu pot fi considerate un bun sau o proprietate a persoanei, ci drepturi de protecție socială, quantumurile acestora se stabilesc prin acte normative, ținând cont însă de condițiile socio-economice ale țării.

În acest sens se arată de recurent jurisprudența CEDO recunoaște dreptul autorităților de a alege mijloacele cele mai adecvate în atingerea scopului și stabilirii unui echilibru între cheltuielile și veniturile publice, exemplificând cauza Pamfil c. României, cauza Salvetiic c. Italiei, cauza Stec și alții c. Regatului Unit.

În drept, cererea de recurs se întemeiază pe dispozițiile art. 304 pct. 4 și 9, art. 304¹ C.proc.civ.

Reclamanții au formulat întâmpinare și au solicitat respingerea acesteia ca nefondată, întrucât instanța de fond a obligat în mod corect recurenta să aplice prevederile legii care este în vigoare.

Arată intimații – reclamanți că adresa Ministerului Muncii Familiei și Protecției Sociale nu este de natură a exonera Guvernul României de obligația de a aplica prevederile legale.

Intimata – pârâtă Agenția de Plăți și Inspecție Socială a Municipiului București (fosta APSM București, fosta DMPSM București) a formulat întâmpinare și a solicitat menținerea sentinței civile recurate în ceea ce privește excepția lipsei calității procesual pasive a acesteia, invocând în drept prevederile Legii nr. 448/2006 republicată.

Ministerul Muncii Familiei și Protecției Sociale a formulat întâmpinare la cererea de recurs, solicitând menținerea soluției instanței de fond privind respingerea capătului de cerere privind obligarea instituțiilor publice pârâte la emiterea unor acte normative subsecvente pentru materializarea actualizării învederate.

La dosar s-au depus înscrisuri în conformitate cu prevederile art. 305 C.proc.civ.

Considerentele și soluția instanței de recurs

Analizând cererea de recurs, motivele invocate, normele legale incidente în cauză și în conformitate cu prevederile art. 304¹ C.proc.civ., Înalta Curte a constatat că aceasta este fondată pentru următoarele considerente:

Reclamanții au dedus judecății instanței de contencios administrativ o acțiune privind obligarea pârâtelor Ministerul Muncii Familiei și Protecției Sociale, Guvernul României și Direcția de Muncă și Protecție Socială a

Municipiului București să adopte Hotărârea Guvernului și actele normative subsecvente pentru actualizarea și indexarea cuantumurilor prestațiilor sociale plătite conform Legii nr. 448/2006.

Potrivit art. 58 alin. (13) din Legea nr. 448/2006 „Cuantumul drepturilor se actualizează anual cu indicele creșterii prețului de consum, prin hotărâre a Guvernului”.

Înalta Curte constată că în mod greșit instanța de fond a interpretat aceste dispoziții legale în sensul că legiuitorul nu a lăsat la aprecierea Guvernului oportunitatea emiterii unei hotărâri de Guvern pentru actualizarea cuantumului drepturilor, deoarece norma este în opinia instanței fondului obligatorie.

Din actele dosarului rezultă că MMFPS – DGPPH a înaintat un proiect de hotărâre de guvern privind actualizarea cuantumului drepturilor prevăzute de art. 58 din Legea nr. 448/2006 iar acest proiect se află în prezent în procedura de avizare, urmând ca după obținerea avizelor ministerelor de resort, avizul Consiliului Legislativ să fie supus aprobării Guvernului.

Așa cum a arătat recurentul Guvernul României, acesta este singurul în măsură să aprecieze oportunitatea, necesitatea, posibilitatea concretă de realizare a acestei indexări, având în vedere toate aspectele de ordin bugetar și impactul semnificativ al crizei economice și a angajamentelor asumate de Guvern către instituții financiare internaționale.

Prin urmare, este greșit a considera că poate aprecia instanța de judecată în locul Guvernului României toate aceste aspecte și mai ales nu poate trece, eluda instanța de judecată întreaga procedură prealabilă de avizare a proiectului de hotărâre de guvern supusă aprobării.

Este vorba de o depășire în cauză a atribuțiilor

puterii judecătorești și o încălcare a principiului separației puterilor în stat consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituția României.

Temeiul legal al soluției adoptate de instanța de recurs

Față de cele arătate mai sus, în conformitate cu prevederile art. 312 alin. (1) raportat la art. 4 C.proc.civ., s-a admis recursul, s-a modificat sentința atacată, în sensul că s-a admis excepția inadmisibilității și, în consecință, s-a respins ca inadmisibilă cererea privind obligarea pârâtului Guvernului României la adoptarea hotărârii în aplicarea dispozițiilor art. 58 alin. (13) din Legea nr. 448/2006, de asemenea s-au menținut celelalte dispoziții ale sentinței atacate.

49,78 miliarde de lei colectați de ANAF în T1, 2016

În trimestrul I, Agenția Națională de Administrare Fiscală a colectat 49,78 miliarde de lei la bugetul general consolidat al statului, ceea ce asigură un plus de 7% față de programul prevăzut de legile bugetare anuale. Față de aceeași perioadă a anului trecut, veniturile bugetare colectate în T1 2016 sunt cu 6% (2,73 miliarde de lei) mai mari.

În funcție de principalele taxe și impozite, situația defalcată a sumelor colectate se prezintă astfel: s-a colectat TVA în valoare de 14,30 miliarde de lei, cu 10% mai mult decât programul prevăzut. În contextul rambursărilor de peste 3,4 miliarde de încasarea TVA a fost cu doar 1,7% (cca 245 milioane lei) mai mică decât în perioada similară a anului

trecut, când cota TVA aplicată operațiunilor comerciale interne și importurilor era cu 4 p.p. mai mare.

Datorită creșterii cu 838,52 milioane lei a viramentelor operatorilor economici, colectarea impozitului pe profit a înregistrat o creștere cu 26% 3,94 miliarde de lei în 2016, față de 3,12 miliarde de lei în aceeași perioadă a anului trecut, asigurându-se astfel cu 19% mai mult decât programul stabilit.

În ceea ce privește impozitul pe venit, s-au încasat 6,6 miliarde de lei, cu 216,3 milioane mai mult decât în 2015. În domeniul accizelor, inclusiv taxa pe viciu, față de încasările din perioada analizată a anului precedent, accizele colectate au fost cu 8% mai mari, respectiv 6,22 miliarde de lei.

Mai multe detalii puteți găsi în [comunicatul de presă ANAF](#).

Ministerul Finanțelor Publice răspunde EBU

Reprezentanții TVR au avut o întâlnire tehnică la Ministerul Finanțelor Publice, în urma anunțului că România a fost exclusă de la Eurovision. Discuțiile s-au axat pe datoriile istorice pe care Televiziunea Publică le are la European Broadcasting Union (EBU). Reprezentanții TVR au subliniat că au achitat taxa de participare de anul acesta, dar nu au reușit să plătească tranșele eşalonate ale datoriei către EBU.

La finalul întâlnirii, reprezentanții Ministerului Finanțelor Publice au trimis o scrisoarea board-ului EBU în care precizează că:

”Deși Societatea Română de Televiziune este definită prin lege ca serviciu public autonom, independent editorial, care își desfășoară activitatea sub controlul Parlamentului, Ministerul Finanțelor Publice a organizat o serie de runde de întâlniri cu SRTV la sediul propriu și a participat discuții în cadrul comisiilor de cultură ale Parlamentului României, pentru analizarea situației și identificarea unor variante posibile de soluționare. (...) Pentru deblocarea situației financiare actuale, autoritățile analizează mai multe variante de reorganizare a SRTV, astfel încât aceasta să poată fi sprijinită de stat în condițiile respectării legislației în materie de ajutor de stat.”

Ateliere de antreprenoriat

În trei ani, proiectul *Ateliere de Antreprenoriat* a crescut de la 14 cursuri în 2013, la 90 astăzi și de la 50 de cursanți la 400, prin contribuția voluntară a 132 de traineri. Cu scopul de a sprijini spiritul și competențele antreprenoriale în rândul celor care conduc un business și cu un program adaptat la etapa de dezvoltare a afacerii în care se află participanții – Scale-up sau Start-up, Atelierele au loc o dată la două săptămâni, și urmează o curriculă cu șapte teme de business.

EY România susține Atelierele de Antreprenoriat, cel mai longeviv proiect Romanian Business Leaders, încă de la lansarea lui, în 2013, fiind alături de antreprenori încă de la primele etape de dezvoltare ale afacerilor lor, mai ales în contextul lipsei unei educații antreprenoriale adecvate în România.

Conform ***Barometrului EY al afacerilor de tip start-up din***

România – 2016, în care au fost analizate răspunsurile a 301 antreprenori români de start-up, **86% dintre aceștia consideră că școala românească nu îi pregătește pe tineri pentru a deveni antreprenori**. Educația precară a antreprenorilor este indicată, chiar de oamenii de afaceri, ca al treilea obstacol în dezvoltarea antreprenorială. Aceștia subliniază lipsa mentorilor și a unei educații relevante în domeniul financiar, de management, marketing și vânzări. Pe lângă proiectele externe pe care le sprijină, EY a creat inițiative proprii pentru a susține liderii de mâine ai mediului de business:

“Cunoscând în profunzime etapele de dezvoltare ale afacerilor și resursele specifice de care acestea au nevoie în fiecare dintre aceste etape, am dezvoltat inițiative pentru a oferi suport unora dintre cele mai dinamice și inovative start-up-uri. Amintesc două dintre aceste inițiative. EY Accelerating Growth și EY Startup Challenge susțin start-up-urile din tehnologie prin consiliere, mentorat și oportunități de networking și sunt ajutate să își crească baza de clienți”, spune Alexandru Lupea, Partner și Strategic Growth Market Leader, EY România.

În ediția de anul acesta a Atelierelor de Antreprenoriat, 20 de businessuri scale-up și alte 25 afaceri de tip start-up s-au alăturat în București pentru a învăța din experiența oamenilor români de business, dar și pentru a învăța de la ceilalți cursanți. La cele trei ateliere care au avut loc până acum, au vorbit antreprenori precum Sergiu Neguț, Marius Ghenea, Lucian Butnaru, Andreea Roșca sau Felix Pătrășcanu, iar mulți alții vor urma.

După ce în anul 2015 s-a realizat primul pas în extinderea Atelierelor de Seară în țară, prin ediția din Craiova, în 2016, programul este extins și a reînceput din 5 aprilie, în Craiova și, în aceeași zi, în Timișoara, cu obiectivul de a face din România un loc mai bun pentru business. Numărul mare de înscrieri – aproximativ 100 de aplicații pentru cele 50 de locuri disponibile în cele două orașe – sunt un indicator clar

că programul are potențialul de a se extinde în toată țara.

“Știți TED Talks? Pentru mine, Atelierele de Antreprenoriat sunt varianta românească – în fiecare sâmbătă, la sediul RBL” – Ivan Nicolae, Ivan 781, participant Ateliere de Antreprenoriat.

„Am aflat informații noi, am învățat tehnici noi care să mă ajute în creșterea organizată și structurată pe obiectivele afacerii. Am învățat atât de la speakeri cât și de la colegi. M-am încărcat de fiecare dată cu energie și optimism și m-am bucurat de toate aplicațiile practice ale atelierelor. Mulțumesc pentru ocazia de a participa la activitățile acestei comunități și aștept cu nerăbdare noi evenimente și proiecte în care să mă implic activ” – Cosmin Neacșu, General Manager; Globetrotter, Fresh Holidays – participant la Atelierele de Antreprenoriat.

“Pentru mine a fost foarte interesant să cunosc alți antreprenori care împărtășesc aceeași mentalitate cu mine, care vor să crească oameni și vor să dezvolte companii. În urma participării la Ateliere, am început să dezvolt un nou business alături de un prieten, care a participat și el la Ateliere de Antreprenoriat” – Latif Stoica, Partener, EGO&Co – participant la Atelierele de Antreprenoriat.

0 fata Morgana a controlului fiscal... Verificarea situației fiscale personale

Autor: **Ioana Maria Costea**

Intrarea în vigoare a Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală a generat reorganizarea capitolului privind controlul/verificarea/inspecția, sub un titlul nou titlul VI, denumit Controlul fiscal. Deși speram că noțiunea de control se va estompa în registru normativ, apreciem oportună reunirea tuturor reglementărilor privind verificarea *lato sensu* sub o singură noțiune.

În cadrul conceptului de control, distingem în primul rând *inspecția fiscală*, consacrată ca un control specializat, anunțat și tematic, cu accent pe verificarea evidențelor contabile și aplicabilă exclusiv profesioniștilor, în sensul C.civ. și anume persoanelor juridice și persoanelor fizice, autorizate sau obligate la autorizare, conform legii, pentru a exercita o activitate impozabilă.

În al doilea rând, Codul de procedură fiscală reglementează *controlul operativ și controlul anti-fraudă*, care prin delimitare de inspecția fiscală, se reliefează ca forme de control inopinat, tinzând să stabilească elemente din situația de fapt, precum și să evalueze riscul fiscal.

În al treilea rând, este consacrată normativ *verificarea situației fiscale personale*, instituție reglementată din 2011 – HG. Nr. 248/2011, dar cu reduse aplicări în practică.

Obiectul verificării îl reprezintă impozitul pe venit, sub dimensiunea sa de venit net anual impozabil, așa cum rezultă din art. 118 și urm. C.Fiscal.

Verificarea situației fiscale personale este o formă de control anunțat, tematic și scriptic, presupunând corelarea

informațiilor din mediul declarativ cu situația reală a patrimoniului personal, pentru a determina, eventuală, bază impozabilă suplimentară. Conform textului de lege, art. 138 alin. 4 C. proc. fisc., prin situație fiscală personală se înțelege *totalitatea drepturilor și a obligațiilor de natură patrimonială, a fluxurilor de trezorerie și a altor elemente de natură să determine starea de fapt fiscală reală a persoanei fizice pe perioada verificată*. Rezultă astfel, că această formă de verificare combină o verificare de documente cu o verificare faptică. Dificultatea derivă din faptul că persoana fizică pentru venitul său net impozabil și implicit pentru cheltuielile aferente nu conduce evidențe contabile și ca atare partea de verificare de documente este de fapt o corelare de informații din registre publice (declarații privind impozitul pe venit, declarații privind bunurile, declarații de avere, registre de publicitate notarială etc.), situații bancare etc.

Identificarea persoanelor verificate, *lato sensu* contribuabili persoane fizice, se face în baza unei analize de risc, conform OPANAF nr. 3733/2015 privind aprobarea metodelor indirecte de stabilire a veniturilor și a procedurii de aplicare a acestora. Analiza de risc corelează următoarele informații: veniturile declarate de persoana fizică și de plătitori; creșterile sau descreșterile elementelor patrimoniale ale persoanei fizice; cheltuielile personale efectuate; fluxurile de trezorerie.

Pe baza acestor date se va proceda la o *verificare fiscală prealabilă documentară*, care tinde de fapt să compare veniturile declarate (așa cum rezultă din istoricul fiscal al persoanei) și veniturile reale (așa cum rezultă din elemente de probatoriu privind patrimoniul acesteia și dinamica lui), verificare care se va finaliza printr-un *raport de verificare fiscală prealabilă documentară*. În acest demers, este evident îngrijorător caracterul prealabil și secret al verificării, precum și imposibilitatea de a contesta rezultatele acestei

proceduri, de vreme ce nu există o procedură de contestare. Apreciem, însă, că acest înscris tinde să producă efecte juridice, în sensul art. 2 din Legea nr. 554/2004, mai ales că nu reprezintă o simplă selectare a contribuabilului pentru viitorul control, ci și o evaluare prealabilă a situației sale.

Verificarea efectivă se declanșează doar dacă pe baza procedurii prealabile se identifică o diferență de bază impozabilă între veniturile declarate și veniturile estimate, de 10% din veniturile declarate, dar nu mai puțin de 50.000 de lei.

Procedura. Observăm o serie de similarități cu inspecția fiscală: locul și durata verificării – art. 140 C. proc. fisc., avizul de verificare – art. 141 C. proc. fisc., suspendarea verificării – art. 142 C. proc. fisc., dreptul de colaborare – art. 143 C. proc. fisc., reverificarea art. 144 C. proc. fisc., raportul de verificare – art. 145 C. proc. fisc., decizia de impunere – art. 146 C. proc. fisc.[\[1\]](#). Aceste garanții procedurale, așa cum sunt reglementate de C. proc. fisc. asigură doar forma verificării și dau dimensiunea juridică a rezultatelor acesteia: decizia de impunere sau decizia de încetare a procedurii de verificare. Aceste acte juridice sunt contestabile în procedura generală reglementată de C. proc. fisc.

Miezul verificării. Estimarea patrimoniului. Aspectele reale, în acest demers privesc, modul de probare a situației fiscale reale. Acest demers are două dimensiuni. Pe de o parte, este relevant modul în care se probează dinamică patrimoniului și anume selectarea și administrarea mijloacelor de probă. Apreciem în acest sens, că o dificultate majoră constă în probatoriul privind actele juridice privitoare la bunuri mobile neînregistrabile (bijuterii, componente IT etc.), care nu sunt supuse unei forme de publicitate privind dreptul de proprietate, însă pot mobiliza resurse financiare considerabile.

În egală măsură, în condițiile art. 55-74 C. proc. fisc. sunt incidente elemente privind probele și modul de administrare al acestora, inclusiv expertizele și constatările la fața locului. Teza probatorie este evident prezența unor elemente de activ sau de pasiv, în esență care nu au fost reflectate în declarațiile fiscale și care afectează situația veniturilor impozabile.

Concomitent, sunt indecente aspecte privind dinamica patrimoniilor în cadrul unei familii, regimul marital aplicabil bunurilor comune, patrimoniul copiilor minori etc.

OPANAF nr. 3733/2015 indică trei metode de verificare și anume a) metoda sursei și utilizării fondului; b) metoda fluxurilor de trezorerie; c) metoda patrimoniului net, care vor fi aplicate de organul fiscal după caz, astfel: a) metoda sursei și utilizării fondului este selectată atunci când se constată că persoana fizică verificată a utilizat fonduri în valoare mai mare decât sursele identificate; b) metoda fluxurilor de trezorerie este selectată atunci când se constată că operațiunile derulate de persoana fizică verificată s-au desfășurat, în principal, prin conturile bancare și financiare și au fost depuse sume semnificative în numerar în aceste conturi; c) metoda patrimoniului net este selectată atunci când se constată că patrimoniul net al persoanei verificate a înregistrat creșteri semnificative pe parcursul perioadei verificate și a fost stabilită, cu un grad rezonabil de certitudine, valoarea elementelor patrimoniale la începutul și la sfârșitul perioadei verificate.

Metoda sursei și utilizării fondului constă în: a) determinarea valorii utilizărilor de fonduri și a surselor; b) identificarea surselor impozabile și a celor neimpozabile; c) identificarea surselor impozabile declarate și a celor nedeclarate; d) stabilirea venitului suplimentar din surse neidentificate, ca diferență între valoarea utilizărilor de fonduri și valoarea surselor de fonduri; e) aplicarea

tratamentului fiscal corespunzător veniturilor impozabile nedeclarate cu surse identificate, conform regulilor specifice categoriei de venit.

Observăm că tehnica de lucru constă în identificarea la nivelul patrimoniului unei persoane fizice impozabile, a surselor de venituri și a modului de utilizare, ceea ce înseamnă a identifica și proba actele juridice încheiate de persoana fizică și implicit a naturii impozabile a veniturilor rezultând din aceste acte, dar și identificarea cheltuielilor persoanei fizice, unde vedem o dificultate probatorie majoră, în lipsa obligației de a asigura *instrumentum probationis* pentru aceste cheltuieli.

Metoda fluxurilor de trezorerie constă în: a) determinarea valorii depunerilor de numerar în conturile bancare și financiare; b) identificarea depunerilor de numerar provenit din surse neimpozabile; c) determinarea cheltuielilor efectuate cu numerar; d) identificarea cheltuielilor efectuate cu numerar provenit din surse neimpozabile; e) determinarea venitului impozabil ca sumă a depunerilor de numerar în conturile bancare și financiare și a cheltuielilor efectuate cu numerar, ajustată cu depunerile și cheltuielile efectuate cu numerar provenit din surse neimpozabile; f) stabilirea venitului suplimentar din surse nedeclarate, ca diferență între venitul impozabil și venitul declarat; g) determinarea venitului suplimentar nedeclarat, cu surse identificate; h) determinarea venitului suplimentar nedeclarat, cu surse neidentificate; i) aplicarea tratamentului fiscal corespunzător veniturilor impozabile nedeclarate, cu surse identificate, conform regulilor specifice categoriei de venit.

Observăm că în această metodă cheia de boltă este dată de dinamica bancară a elementelor din patrimoniul și apreciem că metoda este subsidiară, de vreme ce accesul organului fiscal la informațiile bancare este extrem de facil și orice contribuabil cunoaște acest aspect. Mai mult, determinarea cheltuielilor efectuate cu numerar este fundamentată pe o

probatio diabolica fiind imposibil de probat acte juridice între persoane fizice, executate cu numerar. Spre exemplu, vânzarea de bunuri mobile din patrimoniu propriu, guvernată de libertatea contractuală, presupune venituri non-bancare și implicit utilizarea acestor venituri în afara sistemului bancar.

Metoda patrimoniului constă în: a) determinarea patrimoniului net al persoanei verificate la începutul și sfârșitul perioadei impozabile, ca diferență între, pe de o parte, valoarea totală a bunurilor, activelor și a altor titluri și dețineri și valoarea totală a datoriilor, pe de altă parte; b) determinarea creșterii patrimoniului net pe parcursul perioadei impozabile, ca diferență între valoarea patrimoniului net la sfârșitul perioadei și valoarea patrimoniului net de la începutul perioadei; c) stabilirea venitului impozabil pe baza creșterii patrimoniului net, la care se adaugă cheltuielile personale și se scad veniturile neimpozabile; d) stabilirea venitului suplimentar din surse nedeclarate, ca diferență între venitul impozabil și venitul declarat; e) determinarea venitului suplimentar nedeclarat, cu surse identificate; f) determinarea venitului suplimentar nedeclarat, cu surse neidentificate; g) aplicarea tratamentului fiscal corespunzător veniturilor impozabile nedeclarate, cu surse identificate, conform regulilor specifice categoriei de venit.

Considerăm că această metodă este cea mai eficientă pentru că patrimoniul, ca ansamblu de drepturi și obligații reflectă starea veniturilor și cheltuielilor unei persoane. Însă, mobilitatea patrimoniului unei persoane fizice, lipsa unor înregistrări ori registre privind data dobândirii unor drepturi, lipsa probatoriului privind natura dreptului (drept de proprietate ori o simplă folosință) fac proba destul de dificilă. În această metodă, proba se face la doi timpi diferiți; timpul T1, situația de comparat și timpul T2, situația comparată, urmărindu-se diferențele pozitive între

cele două momente. Ori unele bunuri evoluează valoric corelat cu trecerea timpului, fie acumulează valoare în mod natural, fie se uzează. Astfel, rolul probei cu expertiza privind sursa acestei diferențe valorice este crucial.

În loc de concluzie, apreciem că se impune o prudență cu conținut juridic a contribuabililor în a colecta probatoriu preventiv și un rol fundamental al juristului în evaluarea și contestarea acestor evaluări pentru a evita abuzul de drept și rezultate fiscale eronate. Desigur, practica va ridica în discuție aspecte relevante.

[1] Pentru detalii, a se vedea: C.F. Costăș (coord.) *Codul de procedură fiscală. Comentariu pe articole*, ed. Solomon, 2016, pp 298 și urm.

Articolul a fost publicat pe www.ioanacostea.ro.